

Bjarne Reuter

Thomas

Kærren med citrusfrugter er standset på den smalle bjerg- sti. Oksen, som har trukket læsset, er faldet forover og ligger på knæskallerne med et rådvildt udtryk i øjnene. Kærren tilter mod højre, og citronerne er begyndt at rulle ned fra ladet. Thomas hører sin farfar mumle et eller andet, formentlig til studen, som kæmper med et liv, der er ved at ebbe ud. Over dem er himlen blevet mørkegrå, og farfaren har herset med oksen, så de kunne nå ind i byen før regnen. Thomas forsøger at standse citronerne i at sætte en lavine i gang, men det er håbløst, den første frugt trækker de andre med sig, som har de blot ventet på dette øjeblik. Farfaren ænsrer dem ikke, men kravler ned fra bukken og stiller sig, så han står med dyrets hoved mellem sine ben. Thomas ser væk, da farfaren trækker kniven og befrier dyret for dets lidelser. Blodet samler sig i en leverfarvet pøl, som blander sig med de gule frugter. I det fjerne kan Thomas se bymuren, de ældgamle, grågrønne oliventræer og flokken af spædlam, der er gennet sammen ved Fiskeporten. Der er som altid et leben uden lige. Alt det, Thomas har set frem til, byens vrimmel, templets storhed, boderne med varer, musikanterne, lommetyvene, skøgerne, købmændene, tiggerne og pilgrimmene, hele verden er i Jerusalem, og har du penge nok, kan du købe den.

Thomas ser op i den sorte himmel, som endnu holder på regnen.

Det er begyndt at blæse op, og vinden bærer en sød duft med sig af brændt honning, nybagt brød og friskt blod.

Barndommens billede af de gule citrusfrugter i den røde blodpøl dukkede altid op, når højtiden nærmede sig. Thomas og farfaren var kommet tomhændede ind i byen. Af alle steder var Jerusalem det værste sted at være, når man ikke havde penge på lommen. Året efter var de dog tilbage igen, nu med en ny kærre og et nyt læs frugter, så de kunne købe finker på tempelpladsen og ofre dem efter forskrifterne. Samme ritual år efter år, alting var, som alting skulle være, når påsken nærmede sig, dog dette år var anderledes. Det var svært at sige, hvad der adskilte denne påske fra de foregående, men noget var anderledes. Luften sitrede, så støvet løftede sig, byen syntes vægtløs, frit svævende, som en gigantisk luftspejling, der blot ventede på at finde sin destination.

Thomas kløvede sig gennem menneskemængden og satte kursen mod citadellet, mens han repeterede de sidste dages hektik og fornemmelsen af opbrud. Som han huskede det, var det hele startet så fredeligt. Han og de andre disciple havde

befundet sig på Oliebjerget, siddet i en rundkreds med vin i krusene og snakket løst og fast om det, der optog dem, nemlig påskens måltid – sedermåltidet – de bitre urter, som blev lagt i saltvand til minde om tårerne, der blev grædt under slaveriet. Der var ingen ende på beskrivelserne af mors mad, og skønt hver eneste historie var fortalt mange gange, var det en fest at høre dem igen. Påsken bestod af koncentriske cirkler, som dannede et mønster af tryghed og varme.

Sådan var det startet, men sådan var det ikke endt.

Thomas huskede hver en detalje fra den aften. Nymånen havde stået som en le over Jerusalem, og forårshaven havde duftet af merian og salvie. Lyset fra olielamperne tætnede mørket omkring dem. Martha og Maria lå henslængt ved Jesus' side, der sad med benene trukket op under sig som en mager skrædderlærling, men pludselig så han op og pegede på Simon og Thomas.

– I byen Betfage, sagde Jesus, står et æselføl bundet til et figentræ. Det venter på mig. Jeg vil bede jer hente det føl, for tiden er kommet til at tage det næste skridt.

Disciplene så på hinanden. Det næste skridt?

Vidste de, hvad han talte om?

De fleste af dem var stadig rystede over, hvad de havde set i Betania for seks dage siden. Hvis der var et samtaleemne mellem dem, så var det det.

Thomas havde ikke været til stede, da Jesus og de andre nåede frem til den lille landsby, hvor en af Jesus' venner lå for døden. De havde gjort alt, hvad de kunne for at nå frem i tide, men de var kommet for sent, for Lazarus var allerede iført sine ligklæder og lå død i sin klippehule.

Således blev det fortalt. Thomas havde som nævnt ikke set det med sine egne øjne, men han havde hørt, at den døde ikke længere var død, men vandrede rundt blandt de levende, fordi Jesus havde vækket ham til live. Mange valfartede nu til Betania for at se Lazarus, røre ved ham og forsikre sig om, at historien var sand. Thomas havde gerne gjort det samme. Efter hans mening var man død, når man blev lagt i graven, og hvad Lazarus angik, så havde han været død i flere dage, da Jesus nåede frem til byen.

Hvad der var sket med Lazarus, havde ført til en længere diskussion mellem Thomas og Simon på deres vej til Betfage, hvor de hurtigt fandt det gamle figentræ og det lille æselføl.

Simon havde været til stede i Betania og svor, at han havde set Lazarus komme ud af sin grav.

- Er du sikker på, det var ham? spurgte Thomas. – Ja, jeg er sikker.
- Rørte du ved ham?
- Jeg omfavnede ham, svarede Simon.

Thomas var på vej mod Sionsporten, som mod syd skilte Jerusalem fra oplandet. Thomas havde et ærinde på Oliebjerget. Ved byporten sad altid en flok tiggere, vanskabte spedalske, hele familier, som levede af tiggerskålen. Før påske var der i hundredvis, byen var forvandlet til en basar, hvor pengene sad løst på de handlende. Thomas og hans familie var fra Tiberias, hvor de havde en stump jord med citrus- frugter. Hvert år drog de til Jerusalem for at sælge afgrøden og mødes med fjerne slægtninge og for at mindes og fejre de usyrede brøds fest. Her var købmænd fra Jordan, søfolk fra Persien, præster i guld og kvinder i silke. Nok til at mætte øjet de næste mange måneder. Her mødtes hele verden i en tæt aroma af gammelt læder, søde figer og tørret damask- rose. Her skulle ingen mangle noget, for markedet bugnede af Arabiens smykker og krydderier fra den fjerne orient. Her var bure med sangfugle, volierer med papegøjer og en silke-abe, som i livslede havde gnavet foden af.

Dog blev den aften Thomas og farfaren kom tomhændede ind i byen, fordi frugterne, de skulle have solgt på markedet, lå spredt i en blodpøl på bjergskråningen, ganske anderledes. Den nat havde de overnattet mellem de hjemløse, som havde lavet et bål ved Fiskeporten. Men selv blandt tiggerfolk var der en forventning, som kunne ses i de ellers så matte øjne. En forventning, som havde trukket dem den lange vej til Jerusalem. Ikke på grund af mønterne, maden, kvinderne eller templets storhed, men forventningen om noget større, som kun denne fest bød på. Der skete altid noget ved påsketid. Skønt dagene var præget af ritualer, remser, påbud og bøn, så var det forventningen om det uventede, som satte luften i bevægelse og sindet i kog.

Thomas gik ud gennem byporten og fandt stien, der snoede sig op ad skråningen.

Tanken, som optog ham, havde allerede slået rod, da han sad på Marthas gæstgiveri. Det var startet med det lille æselføl, og det var fortsat på Marthas gæstgiveri. De havde været der alle sammen, inklusive Maria og Susanna, og samtalen havde bølget frem og tilbage om påsken, om gamle familiebånd og om slægtninge, som var borte.

Thomas havde siddet, så han kunne se toppen af Herodes den Stores palads, den ny akvædukt, Tårndammen og broen, som førte fra den kongelige søjlegang op til templet. Når man kom ind fra landet, blev man nemt lidt svag i knæene ved synet af al den rigdom. Man sagde, at det var på templets spir, at Jesus var blevet fristet af Satan, som havde tilbudt ham den halve verden, om blot han ville forlade sin gud og give sig hen til Beelzebub. Ja, Jesus kunne gå bort med alt det guld, der var i Babylon, og med månen i en snor, om han blot ville vælge den anden vej.

Nu sad de i gæstgiveriet, hvor Jesus tog sine disciple i hånden én for én, som havde de netop mødt hinanden eller stod for at skilles. Thomas følte øjeblikket som noget skel- sættende og intimiderende. Den før så gode stemning var afløst af en sælsom uro, knyttet til det, som skulle komme.

Jesus havde fortalt historien om de ti brudepiger. Thomas havde hørt ham fortælle den historie mange gange ved mange forskellige lejligheder. Folk på landevejen kunne lide at få fortalt historier, navnlig dem, som man ikke umiddel- bart forstod. Fortællingen om de ti brudepiger passede dog ikke til enhver lejlighed og var ikke bestemt for alle mands ører. Det erfarede Thomas den aften. Om han nogensinde havde forstået historien, vidste han ikke, men det var ikke noget nyt. Jesus sagde meget, som Thomas og de andre disciple ikke forstod. Det var yderst sjældent, Jesus ulejlige- de sig med at udlægge sine historier. Somme tider var det næsten, som om det morede ham at se dem måbe. Thomas huskede en historie, som Jesus fortalte omkring bålet i den iskolde ørken, hvor en karavane med beduiner havde slået sig ned for natten. Handelsfolkene havde fortalt eventyr fra Orienten, hvor historierne var så talrige, at end ikke tusind og en nat slog til, hvis man ville fortælle bare halvdelen af dem. Jesus havde kun fortalt en historie, nemlig den om en far og hans to sønner, og da det gryede, og beduinerne samle- de deres dyr, belæsset med gummi, sølvtøj og balsam, kunne de fortsætte deres rejse med nok en fortælling om det gåde- fulde liv.

Hvad historien om de ti brudepiger angik, så tog Jesus sine disciple i hånden, idet han sagde, at det i disse dage gjaldt om at holde sig klar.

– Alting har sin tid, tilføjede han, og på dette sted skal 34 vi dele et måltid, når tiden er inde. Det sidste påskemåltid. For snart tre år siden delte vi det første måltid, husker I det? Selvfølgelig husker I det, for det var højtid, og vi fulgte ritualerne, genfortalte historierne og nød hvert et lille øjeblik, men om få dage skriver vi påskens budskab med vore egne ord. Vi slutter et kapitel og starter et nyt.

Thomas huskede deres første påskemåltid, som var det i går. Det var en aprildag med et lys så skarpt, at det opløste alle farver. I luften hang en duft af aske. Verden lå i deres hænder som en umoden frugt. De stod ved begyndelsen til en rejse, som nu nærmede sig sin afslutning. Det kunne mærkes på Jesus' håndtryk, og det kunne ses i hans blik, som var dybt koncentreret og et helt andet sted. Selv når man havde ham alene, måtte man dele ham med noget andet. Når han bad Thomas og Simon hente et æselføl i landsbyen Betfage, tvivlede de ikke på, at der stod et føl på det sted, han havde angivet, skønt de ikke forstod meningen med det. Hvad ville han med et føl, og hvad gik historien om de ti brudepiger ud på? Som så meget andet tilhørte det en nær fremtid, en fremtid, Jesus blev mere og mere optaget af, jo tættere de kom på påsken, des

mere de nærmede sig Jerusalem. Rejsen havde været længe. Næsten tre år, og den havde taget dem tværs gennem landet, fra nord til syd og fra øst til vest. Til tider syntes det, som om de rejste uden et kompas. Som om deres skridt blev sat på må og få. Men sådan var det ikke. Enhver rejse starter med det første skridt, og det sidste var kun få timer borte. Havde de vandret på kryds og tværs, havde de hele tiden haft en destination. En endestation. En plan, som hidtil havde været skjult, men som kom til syne på Oliebjerget uden for Jerusalem, kort før påske.

Stierne som førte til og fra byen, var som altid fyldt med mennesker, der var rejst langvejsfra i det samme ærinde. Man kom for at ofre og bede, mindes og respektere en tusind år gammel fortælling, den største, der fandtes, og selve roden, de var dannet af. Beretningen om Moses havde de fået ind med modermælken, den var deres dåbsattest, og den blev genfortalt og helligholdt hvert år i måneden nissan ved første fuldmåne, og den varede ligesom sukkot i otte dage.

Dog et eller andet var ikke, som det plejede. Der var en mærkbar brudlinje mellem det rituelle og det nye. Det var ikke kun en fornemmelse, en tanke eller et påhit, for det føltes, som havde en mægtig kraft fået jordsoklen til at tippe. Thomas og Simon havde talt om det på vejen tilbage fra Betfage. At de ikke havde fast grund under fødderne. Fødderne, som Jesus havde vasket aftenen før, skønt det var hans disciple, som burde vaske hans.

– I er nu rene, havde han sagt, det, jeg netop har gjort, er at vise jer et eksempel, for at I skal gøre det samme i tiden, som kommer. En tjener er ikke vigtigere end sin herre, og et sendebud er ikke vigtigere end den, som har sendt ham. Husk det. Glem det aldrig.

Som så ofte før havde disciplene skævet til hinanden, usikre på, hvad der foregik.

Jesus havde set på dem.

– Jeg siger det til jer, for at I kan forstå, at jeg er den, jeg er. Den, der tager imod dem, som jeg sender, tager imod mig, og den, der tager imod mig, tager imod ham, som har sendt mig. Om nogle få dage skal vi spise påskemåltidet sammen. I vil skaffe vin og brød. Alt vil være som før, vi vil sidde i skumringstimen, hvor alting skifter kulør, inden det forsvinder. Jeg har udvalgt jer hver og en. Vi har rejst fra Galilæa til Jerusalem. Vi har været til bryllupper og begravelser, og vi har mødt et utal af mennesker og delt vores måltider med toldere, skøger, beduiner og farisæere, og jeg har ikke fortrudt et eneste brød, som jeg har delt med dem. Tre år er ingen tid, skønt det føles som et helt liv. Nu er vi kommet til vejs ende. Mange historier har I hørt, men historien, som

mangler at blive fortalt, har ingen ende, for den vil fortsætte for evigt. Har I hentet føllet, som jeg bad jer om?

Thomas svarede, at føllet stod bundet til et træ på skråningen.

– Hvad skal du bruge det til, mester?

– Jeg skal ride på det, Thomas. Når jeg skal ind i byen.

Filip sagde, at mange af dem, som befandt sig på Oliebjerget, var kommet for at fejre påsken i Jerusalem, men endnu flere var kommet for at høre Jesus tale.

– De er kommet i tusindvis, tilføjede Simon.

– Og jeg, sagde Jesus, er kommet for at smide basaren på porten og give os vort bedehus tilbage. Jeg er kommet for at give os renheden tilbage. I byen har de blandet kejserens mønt med Guds ord og lavet tempelpladsen om til et gedemarked. Lad dette være begyndelsen, og lad de kerter, som folk tænder på gadehjørnerne, vokse i antal, så at natten vil være illumineret. Lad det lys, som blev tændt i Betlehem, nå helt ind i Jerusalem.

Thomas lå under et pinjetræ og så op i stjernevrimlen. Det var en klar nat med en kulsort himmel dekoreret med de kendte pejlemærker. Thomas' rejsekammerater lå spredt i mørket med tæpper over sig, for natten var kold. Thomas tænkte på æselføllet og på basaren, som Jesus ville rydde. Hvordan ville de handlende se på det? Ville præsterne bare se på, når deres største indtægtskilde, offerdyrene, blev smidt ud af tempelgården? Peter havde sagt, at man risikerede ballade. Måske ville de romerske soldater blande sig. De tolererede meget lidt.

Thomas lukkede øjnene. Han ville gerne have set Lazarus komme ud af sin grav. Der gik mange historier om det, Jesus havde foretaget sig de sidste tre år, og selv for en, der havde været i hans følge på hele turen, var det svært at skelne den gode fortælling fra det, som var sket i virkeligheden. Dog historien om Lazarus var en historie med kød og blod. Noget, man kunne tage og føle på. Noget, som havde fyldt den lille landsby, hvor manden boede, til randen. Alle ville med deres egne fingre røre ved ham, som var genopstået.

Der var dem, som kaldte Lazarus et under, og der var dem, der sagde, det hele var opspind. Moses havde delt vandene, og nu gjorde Lazarus det samme.

Thomas sukkede, klar over, at han ikke kunne falde i søvn. Han plejede ellers at blive søvnig, når han drak vin. Han satte sig op og så ned på byen. Herodes Antipas var kommet til staden i anledning af påsken. Thomas' bedste ven, Johannes, havde fortalt om en episode, som havde moret selskabet. Herodes havde været på markedet for selv at udvælge sin middagsmad, og da

landsfyrsten erfarede, at en af Jesus' disciple var til stede, blev Johannes kaldt hen til den fornemme mands bærestol. Folk havde stimlet sammen om dem. Det havde Herodes ikke noget imod; skønt han langt fra var en populær skikkelse, havde han aldrig skyet opmærksomhed. Han holdt af at tale til store forsamlinger som for at modbevise, hvor dårlig han var til det. Folk morede sig over landsfyrsten, som havde han en grov talefejl. Herodes havde ingen talefejl, og når folk morede sig over ham, var det, fordi han var en parodi, et sølle skrog behængt med guld og elfenben, en lus med silkeklæder. Romernes lakaj. Der gik det rygte, at han havde søgt om at få sin kongetitel tilbage, men at han aldrig havde fået svar fra Rom. Hvilken konge sendte en ansøgning om at få sin krone tilbage?

– Sig mig dit navn, min gode mand.

– Mit navn er Johannes, herre.

Herodes drejede på sit guldarmbånd og smagte på ordene.

– Og du er, har man hørt, en elev af Jesus fra Nazaret?

Johannes havde bekræftet, at han var en af Jesus' disciple.

Herodes hævdede stemmen for at sikre sig, at alle kunne høre ham.

– Man er netop kommet ned fra Jeriko, hvor folk taler uopfordret om denne Jesus, som kan helbrede de kronisk syge. Min påklæderske har en niece, der angiveligt var ramt af spedalskhed og levede i en hule, men efter hun havde mødt Jesus fra Nazaret, forsvandt hendes misdannelser, og hun har i dag en hud som en mavedanserinde fra Isfahan. Det er jo mageløst. Aldeles mageløst. Det siges tilmed, at af de tusinder og atter tusinder pilgrimme, som er kommet til Jerusalem i anledning af påsken, er de fleste kommet for at høre nazaræeren tale. Ja, man har sågar ladet sig fortælle, at hvad denne Jesus prædiker, har bragt vore højt estimerede præster i affekt. Det kommer de let, det ved man, men denne gang har de måske grund til at være urolige. Skal man overbevise sine tilhængere ved at få den døde til at spadsere levende ud af sit gravsted, er påsken enten et meget dårligt tidspunkt eller det helt rigtige?

Herodes trak sig i skægget.

– Man holder selv af gode vandrehistorier, gerne lidt saftige. Ens far var en mesterfortæller. Hans yndlingshistorie omhandlede en stjerne, verden aldrig før havde set. End ikke dem, som studerer himlens atlas, havde set den før, skønt flere af dem påstod, at den var varslet i århundreder. Den fortælling rummede alt, hvad et krævende publikum kunne begære: skønhed, mystik, grusomhed og en slutning åben for fortolkning.

Landsfyrstens læber krusedes af et lille smil.

– Fortæl mig, Johannes, har Jerusalem fået besøg af en ballademager, som er kommet for at vælte det bestående?

Johannes bukkede.

– En ballademager, herre?

Herodes lænede sig ind mod Johannes med en fortrolig stemmeføring.

– En uomager, som får folk til at stimle sammen på

bjergskråningerne for at høre ham udlægge lovteksten, så de ældste ikke kan genkende den. Min egen sjælesørger har sågar hørt Jesus give sit syn på præsteskabet, Arons efterkommere. Har Jesus ikke sagt, at de skriftkloge æder enkerne ud af huset og kun beder til Gud for syns skyld? At præsterne velsigner med den ene hånd og rager til sig med den anden?

Herodes skar en grimasse af idel vellyst. Når sandheden skulle frem, havde han altid haft det svært med præsterne, navnlig de velhavende. Præsterne talte gerne om tilbage- holdenhed, når det gjaldt de verdslige fristelser, og veg ikke tilbage for at prædike moral med mad i munden. Kostforagtere var de i hvert fald ikke. Men at komme dem på tværs var uklogt, og landsfyrsten mente selv, han havde et fornuftigt og afbalanceret forhold til såvel præsteskabet som til besættelsesmagten. Havde hans far været en almægtig og nådesløs krigsherre, var Antipas en mester i balancens kunst. Sværdet var ikke gået i arv, men skjoldet.

Herodes sukkede, idet han ledte efter en kasse, han kunne stille sig op på.

– Denne Jesus, sagde han, bruger ord, der har form som fakler, og vi lever i en urolig tid, hvor folk gerne lader sig an- tænde. Det er som at hælde olie på et bål. Er det en løbeild, nazaræeren har antændt? Jødernes konge kaldes han af folk på gaden. Det er unægtelig en titel, som skurrer i øret. Er det monstro min stol, han eftertragter?

Ifølge Herodes startede al dårlighed på gaden.

– Men måske har nazaræeren helt andre planer. Måske er det den romerske præfekt, som skal frygte for sin stilling?

Den sidste bemærkning blev modtaget med spredte klapsalver blandt dem, som stod rundt om bærestolen. Romerne var om muligt endnu mindre populære end landsfyrsten.

Landsfyrsten fandt en fiskekasse, som han trådte op på, idet han med let opspærrede øjne og et ironisk smil så ud over forsamlingen, opmuntret af den uventede velvilje.

– Skal Jerusalem, som huser den største skat af alle, nemlig Pagtens Ark, frygte nazarærens ord? Hvad siger du, Johannes, som i mangel af bedre må være vort sandheds- vidne?

Johannes var en af de mest veltalende blandt Jesus' disciple, og han gik sjældent af vejen for en god diskussion med de allestedsnærværende farisæere, ja selv de skrift- kloge gav han svar på tiltale. Han så landsfyrsten i øjnene og sagde, at Jerusalem var en stad med en fortid som ingen anden. Der var snart sagt ikke den konge, den fyrste eller den krigsherre, som ikke havde aflagt byen et besøg. Nogle kom for at bede, andre for at beundre byens skønhed, og andre igen for at erobre den. Dog ham, som snart skulle indtage Jerusalem, var tifold større end dem alle tilsammen.

Efter denne beskrivelse stirrede Herodes på Johannes, som ville landsfyrsten lytte sig til rækkevidden af disciplens ord. Måske tænkte landsfyrsten på sin far, Herodes den Store, hvis storhed og legendariske kynisme ikke havde fået bugt med ham, som nu bankede på byens dør.

Josef Kajfas, Jerusalems ypperstepræst, havde aflagt landsfyrsten et natligt besøg. Selv Kajfas havde nævnt manden fra Nazaret. Faktisk havde præsten været så altereret, at man kunne få den tanke, at hans stol brændte under ham. Han påstod, at Jesus gik Satans ærinde, og at det var ved hjælp af den Onde selv, at Jesus helbredte de spedalske. Ifølge ypperstepræsten var nazaræeren en hån mod Guds bolig, og en hån mod de mennesker, som udtrykte deres gudstro på det mest hellige af alle steder, nemlig dér, hvor Abraham gjorde sig parat til at ofre sin eneste søn. Det var på tide, at nazaræeren blev konfronteret med sin blasfemi og dømt efter lovens hårdeste straf.

Som den gæstfrie og generøse vært han var, havde Herodes bedt sine tjenere om at stable et måltid på benene til den fornemme gæst, og skønt det var ud på de små timer, havde de serveret fjerkræ, fisketerrin, ostekage og æbler med honning, og så vidt Herodes huskede, havde ypperstepræsten ikke levnet noget.

– Han kalder sig Menneskesønnen, forklarede Kajfas, og påstår, at Menneskesønnen er hævet over sabbatten, men sabbatten er indstiftet af Gud. Jesus har forført folket med falske undere og hjemmegjorte mirakler, og er der noget, folk elsker, så er det overnaturlige hændelser, for de ser ikke blasfemien i det, manden foretager sig. Hvad vi har at gøre med, er den største og mest farlige gudsbespotter, verden nogensinde har set.

Herodes havde sagt, at det lød, som om Jesus af egen fri vilje lagde sit hoved i en løkke. Men at præsterne følte sig true, var der ingen tvivl om. Måske frygtede de for deres udkomme. Det var en kendt sag, at de gejstlige altid blev bekymrede, når de stod over for den vantro, men direkte skrækslagne, når truslen gjaldt deres indtægter. Selv havde landsfyrsten en række privilegier, som han nødtigt gav afkald på, så han skulle være den sidste til at pege fingre, og hvad angik rækken af dommedagsprofeter, havde Jerusalem næppe set den sidste.

Herodes så på sine tre livvagter.

– Man mærker historiens vingesus, mumlede han, navnlig ved nattetide kan man høre det suse gennem gader og stræder. I ens egen spisesal hvisker tyendet om manden fra Nazaret, som prædiker barmhjertighed, tilgivelse og næstekærlighed. Man spørger sig selv, hvad der skal blive af gudsfrygten, hvis den slags tanker finder fodfæste. Selv ens kone taler om Jesus, når vi er blevet alene. Kvinder har en særlig svaghed for drama. Er det dét, vi kan forvente af dette års påske? En opstand, som vil alarmere besættelsesmagten, der vil finde endnu en anledning til at hæve skatterne?

Landsfyrsten skiftede til et lystigere toneleje. Han var kendt som en mand, som efterstræbte folkets kærlighed, skønt han vidste, at jo mere han anstrengte sig, des mere upopulær blev han. Han vidste dog, hvornår det var tid for at vende næsen hjemad, og med hensyn til underholdningen havde han ikke mere at byde på, vel vidende, at ingen er mere utilfreds med forestillingen end ham, der er kommet med på en fribillet.

– Hvilken dag på markedet, råbte han, her kommer man for at købe lammeben til sit middagsbord, og så får man i tilgift en fortælling, som vil mere tyendet og, ikke at forglemme, fyrstinden. Historierne om denne Jesus vil ikke gøre påskemåltidet ringere, skønt vi aldrig fik afklaret, om den forhenværende tømrer gik på Tiberias Sø. Lad det være påskens vandrehistorie. Lad den krydse ørkenen og det endeløse ocean. Når den når til torvet i Damaskus, vil nazaræeren og hans hundredtallige følge have vandret over søen med æsler og kameler, uden at nogen af dem fik våde fødder. Se, det er en historie, som vil vække glæde. Jo værre, des bedre. Blod vil vi have, mirakler og eventyr, en rød tråd og en retfærdig slutning. Lad det blot være opspind fra ende til anden, når bare det er underholdende, og for min skyld må man gerne spare på det belærende. Er det moral, jeg søger, går jeg i synagogen, hvor vi alle skal mindes dem, som gik foran os, fyrré år i ørkenen for at være helt præcis. Selv har jeg aldrig været derude, Jeriko om vinteren er alt nok.

Herodes steg ind i bærestolen, mens han mumlede noget for sig selv.

– Husk dog, I gode mennesker, sagde han til dem, der stod tættest på, at intet er så ødelæggende for den gode historie, som hvis den skulle vise sig at være sand.

Thomas befandt sig ved Jaffaporten sammen med Peter, Filip og Johannes. Selv om det trak op til regn, stod folk skulder ved skulder i en tæt menneskemængde, som gik fra bymuren gennem de smalle gader, der førte over til tempel- pladsen. Opmærksomheden var rettet mod noget, de færreste kunne se, nemlig en hvidklædt mand på et æsel. Man kunne følge hans vej ind i byen gennem de mange tilråb. Begejstringen gik som en løbeild, der på ingen tid havde antændt Jerusalem. Euforien var så massiv, at selv de romer- ske soldater holdt sig i

baggrunden. De anede ikke, hvad der foregik, og keredes sig ikke om religiøse anliggender, men kunne dog fornemme, at noget var under opsejling, at byen var ved at vælte, og at end ikke garnisonens fem hundrede mand store kohorte kunne gøre noget ved det.

Vinden var slået om, og nu faldt den første regndråbe, og skønt det bare var en enkelt lille vanddråbe, lød det som et dommedagsslag.

Himlen åbnede sig for en regn, der havde karakter af skybrud.

Thomas gjorde, hvad han kunne for at holde trit med sin mester, og et kort øjeblik fik han et glimt af det lille æsel med den spinkle mand.

Over dem var firmamentet kulsort, regnen faldt i lange, grågrønne søjler, som bar på en sød duft af brændt honning, nybagt brød og friskt blod.